

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД НА ЕАСТ

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 22 ноември 2012 година

по дело E-17/11

Aresbank SA срещу Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið (Финансов надзорен орган) и Исландия

(Директива 94/19/ЕО — Директива 2000/12/ЕО — Директива 2006/48/ЕО — Допустимост — Национално законодателство, което е възприело разпоредби от правото на ЕИП за регулиране на ситуации на чисто вътрешно равнище — Понятие за депозит — Междубанкови заеми — Взаилно признаване на разрешение за предприемане и извършване на дейност като кредитна институция — Приложимост на решенията на Съвместния комитет на ЕИП)

(2013/C 75/07)

По дело E-17/11 Aresbank SA срещу Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið (Финансов надзорен орган) и Исландия — МОЛБА до Съда съгласно член 34 от Споразумението между държавите от ЕАСТ за създаване на надзорен орган и съд, отправена от Hæstiréttur Íslands (Върховен съд на Исландия), относно тълкуването на термина „депозит“ по член 1, параграф 1 от Директива 94/19/ЕО на Съвета относно схемите за гарантиране на депозити Съдът, в състав Carl Baudenbacher, председател, Per Christiansen (съдия-докладчик) и Páll Hreinsson, съдии, постанови на 22 ноември 2012 г. решение, чийто диспозитив гласи:

1. Член 1, параграф 1 от Директива 94/19/ЕО на Съвета относно схемите за гарантиране на депозити трябва да се тълкува в смисъл, че средствата, които една кредитна институция предоставя на заем на друга кредитна институция заемополучател и които трябва да бъдат върнати на предварително определена дата заедно със специално договорена лихва, трябва да се считат за депозит по смисъла на посочената разпоредба. Това важи дори ако средствата не са поставени в специална сметка на името на кредитната институция заемодател, кредитната институция заемополучател не е издала никакви специални документи, с които се потвърждава получаването на средствата, не е направила вноски за тези средства в гаранционния фонд на вложителите и инвеститорите и средствата не са вписани като депозит в счетоводните сметки на кредитната институция заемополучател.

Независимо от това такива средства, прехвърлени от една кредитна институция на друга съгласно споразумение за заем, представляват депозити, които не са обхванати от схемите за гарантиране, предвидени в Директива 94/19/ЕО. Следователно подобни средства не отговарят на условията за изплащане по посочената директива. Поради това може да се направи разграничение между функционалното определение за депозити, отговарящи на условията по Директива 94/19/ЕО, основаващо се на член 1, параграф 1 във връзка с член 2, и техническото определение, в което се включват и депозити, които не са обхванати от гаранционните схеми, предвидени в Директива 94/19/ЕО, и следователно не отговарят на условията за изплащане. Задача на националния съд е да установи дали съгласно националното право за целите на настоящото дело трябва да се приложи техническото или функционалното определение за депозит.

2. При преценката дали даден заем между две кредитни институции в ЕИП представлява депозит по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 94/19/ЕО е без значение, че държавата, в която е установена банката заемополучател, се е възползвала от правото по член 7, параграф 2 от Директива 94/19/ЕО да изключи депозитите на финансови институции от задължението за гарантиране на депозитите.
3. Когато кредитна институция, предоставяща заеми на междубанковия пазар, е получила разрешение да приема депозити от обществеността, за квалифицирането на междубанков заем, отпуснат от тази институция на друга кредитна институция, като депозит по смисъла на член 1, параграф 1 от

Директива 94/19/ЕО е без значение, че институцията заемодател не приема такива депозити, а финансира операциите си чрез вноски от своя собственик и чрез емитирането на финансови инструменти, като впоследствие използва тези средства за предоставянето на нови заеми на междубанковия пазар, освен ако разрешението за предприемане и осъществяване на дейност като кредитна институция, с което тя е разполагала, е било отнето от компетентния орган.
